

Karol Moravčík

Žime novým životom

Kedy sa niekto z nás naposledy pýtal sám seba, či je spravodlivý? Možno nás to ani nikdy nenapadlo. Vieme, že v našom štáte máme ministerstvo, ktoré sa volá ministerstvo spravodlivosti. Je to odbor štátnej moci, ktorý však má na starosti skôr nespravodlivých ako spravodlivých, keďže pod neho spadajú súdy a väzenia. Prečo sa však pýtať na vlastnú spravodlivosť, keď nás nikto na súd neťahá a do väzenia neposiela? Odpoveď nemôže prísť z ministerstva spravodlivosti, ale z náboženskej viery. Byť spravodlivý, žiť v pravde, byť správny, to sa nespozná podľa zákonov nejakého štátu, ale ako naznačil jeden filozof (E. Lévinas) „z tváre do tváre“, z očí do očí, teda zo vzťahu s niekým, koho si vážim, kto má ma rád, ku komu mám úctu. Môže to byť druhý človek, ale častejšie to môže byť Boh ako ten, ku komu mám úctu, koho si vážim, od ktorého očakávam, že sa mi pozrie takpovediac do očí.

Keď apoštol Pavol písal svoj list kresťanom v Ríme (57/58 n. l.), snažil sa zodpovedať otázku: Ako byť spravodlivým pred Bohom? Lebo vedel veľmi presne, že téma správnosti sa nerieši zoči-voči zákonom nejakého štátu, ani voči zákonom náboženskej komunity, ale keď už, tak zoči-voči nárokom Božím. Pavol je však už nielen nábožný žid, ale kresťan, je učeníkom a nasledovníkom Ježiša Krista. Židom v Ríme preto potrebuje vysvetliť, že ich nezradil, že neprestal byť židom, keď sa stal kresťanom, a pohanom v Ríme, čo sa stali kresťanmi, potrebuje zasa vysvetliť, čo to vôbec znamená stať sa kresťanom.

Zdá sa, že adresáti jeho listu precitovali otázku spravodlivosti omnoho viac ako my. Veriaci židia, ako je známe, sa napokon úzkostlivo sledovali, či robia všetko správne a či ich Boh za dačo nepotrestá. Pohanovia to prežívali inak. Tiež verili v Boha alebo v bohov, ale ich modlitba bola ako hádzanie kocky: Padne jednotka alebo šestka? Ak šestka, tak išli do nejakého rozhodnutia, či už išlo o obchod alebo o vojnu. Nešlo im teda až tak o spravodlivosť ako o správnosť, a správnosťou sa myslelo čosi ako šťastie, ako úspech. Pavol sa v liste Rimanom snažil poctivo vysvetliť, prečo sa niekto má stať kresťanom. Rímskym židom hovorí jednoduchú vec: Ste spravodliví nie preto, že všetko robíte správne, ale preto, že Boh vás miluje. A pohanom zasa hovorí: Ste spravodliví, ak ste Boha prijali ako toho, čo ťa vedie za ruku, čo ťa drží okolo pliec a povzbudzuje ťa, aby si sa našiel, zorientoval. Nie preto sme teda spravodliví, že všetko robíme dokonalo, ale preto, že

sme vďační Bohu a necháme sa ním viesť. V našom úryvku z Listu Rimanom to Pavol pripomína cez krst. Pripomína to zvláštne. Doslova napísal: Kto je kresťan (pokrstený), ponorený je nie do vody, ale do smrti. A to do smrti Ježišovej. Prečo do smrti? Pavol hovorí doslova o smrti „starého človeka“, teda o skone človeka, ktorý sa bojí Boha, alebo skone človeka, ktorý verí v Osud, ale neverí v seba. A zdôrazňuje: Kto je kresťan, môže veriť vo svoju správnosť (spravodlivosť), lebo dal utopiť seba ako starého hriešneho človeka, aby bol rovnako ako Kristus vzkriesený z mŕtvych. Zaujímavo sa tu prelínajú slová: utopiť, pochovať, dať sa pokrstiť. My krst asi zväčša chápeme ako obrad, pri ktorom urobíme určitý úkon a zasvätime sa Bohu. To je však príliš vonkajšie hodnotenie. Pavol hovorí, že krst znamená utopiť sa (s Kristom), lebo jednak myslí na spôsob, akým sa vtedy robil krst (ponorením), ale ešte väčšmi na utopenie čiže umretie seba, starému človeku, teda na odovzdanie sa Kristovi, rozplynutie sa v ňom, stotožnenie sa s ním... To je skutočný krst, to je krstenie, čiže kristovanie, stávanie sa Kristom. Potom je zrozumiteľné aj Pavlovo vyjadrenie, že kto sa dal pokrstiť, bol pochovaný s Kristom do smrti, aby s ním mohol byť aj vzkriesený z mŕtvych.

Kto z nás myslí pri krste dieťaťa, ktoré má len niekoľko mesiacov, že tým krstom pochovávame starca a kriesime, štartujeme mladosť, novosť človeka? Viem si celkom dobre predstaviť, ako to ľudia zažívali v tom dávnom antickom Ríme. Viem si predstaviť ako nejaký odsúdenec alebo otrok trčí niekde vo väzení, a stretne tam človeka (napr. Pavla), ktorý je na rozdiel od neho vo väzení nie pre útek alebo krádež, ale „pre nádej a zmŕtvychvstanie“ (Sk 23,6). Najprv sa tomu diví, potom sa pýta, o čo ide, a napokon spozná, čo značí uveriť v seba cez Ježiša. A potom sa dá pokrstiť, aby doslova skoncoval so starým spôsobom života, a prestal v ňom pociť horkosť. Ako sa také niečo môže zažiť? Jedine tak, že sa tomu chudákovi, chudine niekto naozaj pozrie do očí, a to bez toho, aby ho/ju chcel ekonomicky či sexuálne využiť. Je to podobné ako adopcia detí. Niekto sa dieťaťu pozrie do očí a prijme ho za svoje: Si môj, mám ťa rád. A v tej chvíli v tom dieťati zomiera starý človek a rodí sa nový.

O tom je krst, o tom je naša nádej v Kristovi – že sa mi niekto ešte raz prizrie a dá mi skúsiť: Stojím o teba, stojím pri tebe, mám ťa rád. A vtedy spoznáme, že sme spravodliví.

*Tak som sa súžil,
tak som nerozumel
a našiel leda trápenie.
Dokiaľ som nevošiel
do Tvojich svätých
a nevidel koniec zlych.
Na klzké veru
miesta ich staviaš
a na črepy ich rozbijaš.
Ach, ako rýchlo
odnáša ich skaza,
stratia sa, v hrôze zahynú!
Ako sa stráca sen
po prebudení,
tak zaženieš ich obraz,
keď sa prebudiš.*

*Keď sa mi teda
srdce hnevávalo
a bodalo ma v prsiach,
smiešny som býval,
nevediaci, pred Tebou
ako zvieratko som stál.
Lebo je pravda,
že som stále s Tebou
a moja ruka v Tvojej spočíva,
že po zemi ma vedieš
svojou radou
a potom prijmeš do slávy.
Koho mám, okrem Teba,
na nebi?*

*Keď bývam s Tebou,
nevábi ma zem.
Nech moje srdce
i celé telo uvädá,
Boh mi je bralom na veky,
Hospodin mi je údelom!*

*Zahynie ten,
kto od Teba sa vzdialil,
a zničíš každého,
kto Ti je neverný.
Mňa ale
Tvoja božia blízkosť teší.
Ty si môj útulok a ochrana,
ja Tvoje skutky ľudom
rozhlásim.*

O odvahe viery

Pred časom som bol vyzdvihnutý známymi na letisku. Lietadlo meškalo, a tak som si krátil chvíľu pozorovaním štartujúcich strojov. Pred dráhou sa vytváral rad lietadiel, ktoré postupne odchádzali. Piloti dali plný výkon, rozbehli sa a vzniesli zo zeme. Uvedomil som si, akú vnútornú istotu musia mať. Na dráhe nie je čas na váhanie, človek sa nemôže zľaknúť, nemôže „stúpiť na brzdu“ a povedať si, že to skúsi neskôr. V určitom okamihu sa stroj jednoducho musí vzniesť do vzduchu. Som presvedčený, že každý z tých mužov si pamätá na svoj prvý štart, na okamih rozhodnutia a prekonania strachu.

Podobne si hádam každý z nás pamätá na svoju prvú jazdu na bicykli. Keď otec odmontoval pomocné kolieska, bežal za nami, držal nás a potom pustil s výkrikom: „Ideš, pedáľuj!“ To, čo sa zdalo nemožné, zrazu šlo samo od seba. Alebo pri plávaní, keď sme sa prvý raz udržali na vode bez pomocného kolesa, či pri skákaní „šípky“, keď sa nám konečne podarilo neplesnúť bruchom o hladinu. Boli to chvíle, keď človek zlomil svoj strach, aby sa otvoril pre niečo nové, výborné.

Ak by sa zdravý dospelý človek bicykloval s pomocnými kolieskami, asi by sme nad tým dvíhali obočie. A predsa mnoho ľudí takto žije, čo sa týka viery. Chodia do kostola, ale iba s „pomocnými kolieskami“ alebo s „kolesom na plávanie“. Držia sa pri zemi, nechcú sa vzdáť svojich istôt. Inými slovami, veria v Boha, kým robí to, čo si oni želajú. Ak zrazu stratia niečo, čo mali radi, začína problém. Odmietajú prijať iný smer ako ten, ktorý si naplánovali. Ešte nezomreli s Kristom, aby s ním mohli večne žiť. Zostávajú naviazaní na viditeľný, pozemský svet.

„Kto nájde svoj život, stratí ho, a kto stratí svoj život pre mňa, nájde ho,“ hovorí Kristus v evanjeliu. Skúste si dnes robiť zoznam toho, čo v živote určite nechcete stratiť. Zoznam toho, o čo sa bojíte. Zahrňte tam veci aj vzťahy. A potom to odovzdajte Bohu... Veríte, že ak by ste o čokoľvek v tomto živote prišli, v skutočnosti to nestratíte? Alebo sú veci, bez ktorých podľa vás nemožno žiť?

Znie to paradoxne, no najlepšie spôsob, ako prekonať strach zo straty toho, čo pokladáme za najdôležitejšie, je odovzdať všetko do Božích rúk. Nech príde čokoľvek, Bože, dôverujem ti. Kto zomrel s Kristom, nemusí sa báť smrti: tá je voči mŕtvemu bezmocná. Okamih, keď človek odovzdá všetko, ale naozaj všetko do Božích rúk, by si mal pamätať ako svoju prvú jazdu na bicykli, prvé plávanie alebo „šípku“ do bazéna. Ak ho nemáme, naša viera zostáva na zemi, nemôže „odštartovať“ a zdvihnúť nás k perspektívam, pre ktoré nám ju Boh daroval.

Martin Kramara

- Nestaraj sa o posmech hlupákov. Pamätaj, že svätci, ktorí vždy pohrdali svetom a svetskou, skrížili plány svetu a jeho zásadám.

- Vždy verne plň svoje sľuby voči Bohu a neobzeraj sa na výsmech bláznov.

- Bohu sa slúži len vtedy, keď sa mu slúži podľa jeho vôle.

Myšlienky Sv. Pátra Pia

V pondelok 30 júna sa dožíva životného jubilea – 50 rokov náš pán farár

Vdp. Mgr. Ján Záhradník

Nech Boh požehná to, čo podnecuje Vašu lásku. Nech Vás ochraňuje dňom i nocou. Nech tento deň je prvým dňom najlepších rokov Vášho života.

Želáme Vám všetko dobré a pekné. S úctou a vďakou vyprosujeme hojnosť Božích milostí, dary Ducha Svätého a mocnú ochranu našej Nebeskej Matky, pevné zdravie a trpezlivosť.

Vištuckí farníci

AD MULTOS ANNOS!

Sväté omše v 13. týždni cezročného obdobia - (A)

30.VI. pondelok

08:00 Na poďakovanie Pánu Bohu

1.VII. utorok *spovedanie 17:00 - 18:00*

18:00 Za † Teodora a Vilmu Jurčovičových, synov a nevesty

2.VII. streda *spovedanie 17:00 - 18:00*

18:00 Za † Fabiána Jurčoviča

3.VII. štvrtok *spovedanie 16:30 - 18:00*

Výročie posviacky nášho kostola-Slávnosť

18:00 Za † kňazov a + rehoľnice - rodákov z Vištuka

4.VII. piatok *spovedanie 16:30 - 18:00 - Prvý piatok*

18:00 Za Božie požehnanie pre rodinu

5.VII. sobota

08:00 Za † Róberta, Dagmar, Tibora a rodičov

Upratovanie kostola č.d. 101 - 122

6.VII. 14. nedeľa v cezročnom období

08:00 Na úmysel otca arcibiskupa

Lektori: Pešková L., Radakovičová J..

10:00 Za farníkov

Lektori: Kosnáčová T., Krchnák D.

14:00 Pobožnosť a výmena ružencových tajomstiev

Liturgický kalendár

30.VI. pondelok Prví svätí mučeníci v ríme

1.VII. utorok Sv. Oliver Plunkett, biskup a mučeník

2.VII. streda Navšteva Panny Márie - sviatok

3.VII. štvrtok Sv. Tomáš, apoštol

Výročie posviacky nášho kostola (211)- Slávnosť

4.VII. piatok Sv. Alžbeta Portugalská – Prvý piatok

5.VII. sobota Svätí Cyril a Metod-Slovanský vierozvestovia

Dar zabudnúť na seba

Ježiš nás nabáda, aby sme v sebazapieraní a zabúdaní na seba viac mysleli na Boha a na svojich blížnych. Ako to však máme robiť, keď neustála prítomnosť strachu, naše ľudské potreby, prílišné starosti či náruživosti sa nám vnucujú a ovládajú nás?

Na úvod by bolo dobré odlišiť sebazapieranie od zabúdania na seba, ktoré možno pokladať za vrchol sebazapierania. Zabudnúť na seba je možné vďaka vnútornej slobode voči našim náruživostiam, potrebám, túžbam, obavám či strachu. Človek, ktorý zabudol na seba, si v skutočnosti uvedomuje, čo prežíva, ale vnútorná sloboda mu dovoľuje prenášať negatívne zážitky a pocity, zostávať nad nimi.

Sebazapieranie vyžaduje od nás v prvom rade poznanie: na jednej strane našich negatívnych hnutí, náruživostí a pokušení, na druhej strane hĺbku našich duchovných túžob: otvorenosť voči Bohu, dôveru voči nemu, väčšiu vnútornú čistotu, plnšie otvorenie sa voči ľuďom. Sebazapieranie nemožno chápať ako ničenie čohokoľvek v nás, ale skôr ako prenášanie reakcií slabej, nedokonej prirodzenosti, ktoré nás zastavujú na ceste k väčšej láske voči Bohu a blížnym. Kým sa sebazapieranie stane radostným, slobodným zabudnutím na seba, musí prejsť etapou vnútorných zápasov a bojov, pretože to, čo je v človeku nedokonalé, hriešne a slabé, je zároveň v ňom hlboko zakorenené. Len vďaka vytrvalosti a vnútornému boju dokážeme od lásky k sebe prechádzať k láske voči Bohu, od egocentrizmu k altruizmu, od zmyslových žiadostí k duchovným túžbam.

Sebazapieranie vyžaduje, aby sme si vo svojom vnútri vypracovali konkrétnu metódu práce na sebe. Skúsenosť ukazuje, že nedokážeme mimovoľne, spontánne a bez námahy prenášať naše slabosti, a tým viac zlovyky, závislosti a náruživosti. Naše srdcia sú nimi priveľmi opantané. Aby sme sa mohli naozaj účinne zapierať, je potrebné najskôr dôsledné vnútorné rozhodnutie. Nie je to nič iné ako rozhodnutie polepšiť sa, ktoré dávame Bohu v dennom spytovaní svedomia a vo sviatosti zmierenia.

Rozhodujúca je naša vnútorná voľba. Nie je to však v prvom rade voľba boja so zlom, ale voľba Boha a jeho nekonečnej lásky. Len v ňom môžeme skutočne povedať „nie“ našim náruživostiam a zriecť sa falošných prisľubov šťastia, ktorými nás lákajú. Nejde však o jednorazovú voľbu, ale o neustále prikláňanie nášho srdca k Stvoriteľovi a k jeho láske. Táto vnútorná voľba prebieha v atmosfére modlitbového stíšenia. Až keď kontemplujeme Boha a jeho lásku, môžeme pochopiť, aké deštruktívne sú náruživosti, čo nás zotročujú.

Naša voľba Boha a jeho lásky, ku ktorej dochádza v modlitbe, býva však potvrdená denným životom. V modlitbovom vytržení sme neraz ochotní v mnohom sa zriekať, ale len preto, že zabúdame, ako hlboko sme zapletení do ľudských slabostí. Povrchná, emocionálna zbožnosť má sklon retušovať náruživosti, presviedčať nás, že ich prenášanie je jednoduché: stačí len trochu chcieť. Reálne zápasy s našimi túžbami však ukazujú, že je to boj na život a na smrť a zlo ukryté v každej náruživosti sa dá premôcť len s veľkou námahou. Hĺbka ľudskej slabosti nie je prekážkou v sebazapieraní. Vyžaduje však dôsledné úsilie. Nezabúdajme, že aj keď sa snažíme o sebazapieranie,

napriek našim vrúcny túžbam a vernosti nie sme schopní si sami zabezpečiť úspech. Naš boj nemusí byť vždy naším víťazstvom. Ak je objekt našich bojov pochybný, budú pochybné aj naše víťazstvá. A to je možno príčinou neúspechu zápasov s našimi rozličnými slabosťami, zvlášť s tými, ktoré majú formu závislosti či zlovyku. Neraz bojujeme celé roky a stále padáme. Často však len preto, že sú to zápasy založené výlučne na ľudskom úsilí. Sebazapieranie a zabudnutie na seba je vždy milosť a dar. Keď sa človek zapiera bez milosti, vtedy - namiesto toho, aby premáhal svoje náruživosti - to vedie skôr k tomu, že začne svoj život nenávidieť. Práve milosť nám umožňuje milovať náš život aj vtedy, keď je poznačený nedokonalosťou. Viera, že slabý a krehký ľudský život je obklopený láskou samého Boha, nám dáva odvahu k vnútorným zápasom.

Józef Augustín, SJ „O láske . manželstve a rodine“

**Tieto rady čítaj pomaly.
Rozvážne premýšľaj nad ich obsahom.**

Viac o vnútornom živote

- 301 Prezradím ti tajomstvo - verejné tajomstvo: svetové krízy sú krízy svätých. Boh si žiada hŕstku „svojich vlastných“ v každej ľudskej činnosti. A potom... „pax Christi in regno Christi“ - pokoj Kristov v kráľovstve Kristovom.
- 302 Tvoj kríž. Ako kresťan by si mal vždy nosiť so sebou svoj kríž; položiť si ho na pracovný stôl; a pobožkať ho predtým, ako sa ukladáš na odpočinok a keď vstávaš. A keď sa tvoje úbohé telo búri proti tvojej duši, tiež ho pobožkaj.
- 303 Zbav sa strachu oslovit' Pána jeho menom - Ježiš - a povedať mu, že ho miluješ.
- 304 Každý deň sa snaž nájsť niekoľko minút tej požehnanej samoty, ktorá je taká potrebná na zachovanie vnútorného života.
- 305 Napísal si mi: „Jednoduchosť je soľou dokonalosti. A práve tá mi chýba. Chcel by som ju dosiahnuť s pomocou Božou a Vašou.“ Ani jeho ani moja pomoc ti nebudú chýbať. Použi prostriedky.
To, že život človeka na zemi je neustály boj, povedal Jób už pred mnohými storočiami. No stále sú na svete pohodlní, čo si to ešte neuvedomili.
- 306 Tento nadprirodzený spôsob konania je naozajstná vojenská stratégia. Vedieš boj - v každodenných zápasoch tvojho vnútorného života - na pozíciách, ktoré umiestniš ďaleko od hlavných múrov tvojej pevnosti.
- 307 Nepriateľ sústreďuje svoj nápor práve tam: proti tvojim malým umŕtvovaniam, proti tvojej každodennej modlitbe, proti tvojej usporiadanej práci, proti tvojmu životnému plánu. Takto sa však ťažko dostane až k ináč ľahko dobytým vežiam tvojho hradu. A keby ich aj dosiahol, príde vyčerpaný.

Josemaria Escrivá „Cesta“

SKALA

Raz ráno sa uprostred cesty objavila veľká skala. Bolo ju vidieť zďaleka a na ceste vytvárala prekážku. Všetci šoféri sa začali otáčať, aby sa jej vyhli. Museli zabrzdziť a zaradiť sa do kolóny. Pritom hundrali a trúbili jeden na druhého. O jedenástej dopoludnia pred radnicou zhromaždil zástup ľudí, ktorí tu protestovali, na poludnie oznámili odborári trojdenný štrajk a všetci študenti prišli demonštrovať na námestie. O štvrtej popoludní rozhorčení obyvatelia obsadili hlavné námestie a poslali svojich zástupcov za starostom. Hneď bolo založené hnutie „Žiadne kamene“.

sa

O šiestej hodine večer išiel po ceste mobilný predajca zeleniny so svojim rozheganým nákladiakom. Zastavil na krajnici s rozsvietenými svetlami a v bezpečnej vzdialenosti umiestnil na ceste červený trojuholník, aby na seba upozornil prichádzajúce autá. Potom skúsil skalu odtlačiť. Stalo ho to dosť sil a potu, až napokon sa mu podarilo skalu premiestniť na kraj cesty.

Keď vykročil späť k svojmu nákladiaku, všimol si, že na tej strane skaly, ktorou predtým ležala na asfalte, je prilepená veľká obálka.

V obálke bol tučný šek a list od najväčšieho podniku v celej zemi. Písalo sa v ňom, že šek je pre človeka, ktorý odstráni skalu z cesty. Okrem toho list obsahoval ponuku pracovného miesta na pozíciu zástupcu riaditeľa spoločenstva.

Mobilný predajca sa naučil to, čomu mnohí z nás nerozumejú: „Každá prekážka je príležitosťou na rast.“

José Carlos Bermejo „Príbehy na uzdravenie duše“

Rok nad evanjeliom

Čo je pravda?

Veci okolo Ježiša sa vyhrotili. Judáš zradil, ostatní učenici sa naľakali a rozpáchli sa. Nepriatelia prešli do útoku. Ježiš o chvíľu nastolí otázku o pravde. Pilát odpovie rozpačito a neisto protiotázkou: „Čo je pravda?“ Otázka je však nastolená a zostane otázkou navždy.

Čo je pravda?

Kresťanstvo núti realistov, skeptikov aj ostatných hľadať odpoveď na túto otázku. Pilát chcel práve ňou Ježiša odbaviť. Chcel vystupovať úradne a chladne, z pozície svojej moci.

Ježiš si bol vedomý, že rímska moc je takmer neobmedzená. Pravda je však mocnejšia ako Rím, ba mocnejšia ako svet. Preto sa Ježiš rozpráva s Pilátom, nevšímajúc si jeho povýšenosť. Vedie osobný rozhovor s Pilátom človekom. Keď sa ho Pilát úradne pýta: „Si židovský kráľ?“ odpovedá protiotázkou: „Hovoríš to sám od seba?“ Akoby nečakal úradnú, ale celkom osobnú odpoveď.

Ježiš o nič neprosí, na nič sa nevyhovára, ani sa neospravedlňuje. Stojí nad všetkým, čo sa deje. No nestavia sa v pravom zmysle slova nad Piláta. Skôr sa s ním pokúša stretnúť. Chce, aby tento muž prekonal úradný neosobný

postoj a aby hovoril ako človek.

Ježiš sa nebojí súdneho výroku, ani sa ho neusiluje zmierniť. Prijíma svet a jeho ustanovizne, no necúva pred nimi ako otrok, ani im zbabelo nenabdíeha ako tí, ktorí sú ohraničení len pozemským životom.

„Čo je pravda?“ spýtal sa Pilát. Možno pritom v rozpakoch pokrčil plecami. Alebo bolo cítiť v jeho otázke pohrdanie. Ježišov rozhovor s Pilátom bol rozhovor s hluchým a slepým. Pilát nepočuje a nevidí. Je obmedzený svojím úradom. Ako človek dáva najavo akýsi nejasný cit, ale funkcionár v ňom ubíja človeka. Koho Pilát poslúcha? Cisára? Svedomie? Alebo mu diktuje strach? „Čo je pravda?“ pýta sa uhybavo. No ničomu podstatnému nevyhol. Môžeme sa pýtať ďalej: Čo je lož? Čo je život? Čo je mravnosť a čo hriech? Čo je svedomie? Čo smrť? To všetko je zahrnuté v otázke o pravde. Ak pochybujeme o pravde alebo ak pravdou pohrdame, už sme sa vyslovili aj o všetkom ostatnom. Buď o všetkom pochybujeme, alebo všetkým pohrdame. Ale čomu a načo potom ešte žijeme? A ak uznávame pravdu, žijeme z nej? Žijeme naozaj podľa pravdy?

Ježišu, ty si pravda! Daj, aby som žil z teba a podľa teba!

Pravda a život

Pilát mal vyšetrovaním zistiť pravdu a ňou zaručiť právo. Keď mu Ježiš povedal: „Na to som prišiel na svet, aby som vydal svedectvo pravde,“ Pilát vyslovil otázku, na ktorú vlastne nečakal odpoveď. Uhybal pred vynesением jednoznačného súdneho výroku. Uhybal pred pravdou. Uchýlil sa k pochybnosti, aby oslabil v sebe podnety rozumu i svedomia, pod ktorých tlakom by sa bol musel stať postupne iným človekom. Preto sa vložil do roly skeptika či agnostika, čo prinášalo otázku: Jestvuje pravda, za ktorú by stálo zasadiť sa tak, ako to robí obvinený Ježiš, ktorý kladie pravdu na prvé miesto? Jestvuje kráľovstvo pravdy? Možno sa pre pravdu narodiť? Možno z nej žiť? Možno o nej vydávať svedectvo? Jestvuje vôbec pravda?

Pilát bol ovplyvnený filozofiou a literatúrou svojich čias. Epikurejci nechceli o problémy pravdy nič vedieť. Stoici dávali prednosť otázkam morálnym - ale ako paradoxne!

Akademici radili zdržanlivosť v úsudku o pravde a lži, aby si vraj zachovali pokoj ducha. Sofista Protagoras hlásal, že človek je mierou všetkých vecí. Tým uzákonil právo na svojôľu človeka, aj tyrana.

Pilát sa potácal niekde uprostred týchto názorov. Jeho otázka, čo je pravda, bola vyslovená v okamihu historického zvratu, keď evanjelium predložilo svetu Pravdu. Neskôr v dejinách otázka o pravde sa znova stala neraz rozhraním - deliacou čiarou filozofických prúdov.

Moderní skeptici popreli s ešte väčším dôrazom možnosť poznať pravdu, i keď ich dôvody sú rovnako neudržateľné. Iní skritizovali samotné predpoklady poznať pravdu a z jej pojmu sa rovno vysmiali. Ďalší popreli predmet poznania, takže pravda zostala zahmlená. Sú takí, čo pripúšťajú len pravdu dočasnú, ktorá sa stále vyvíja a mení, ako im to vyhovuje. Kresťanstvo od samého začiatku tvrdí, že jestvuje i pravdivý svet, i možnosť pravdivo ho poznať. Niektorí dnes tvrdia, že človekovi je súdené hľadať, ale nenachádzať. Takýto názor je už aj proti čisto prírodovednému chápaniu sveta. V prírode má všetko svoj zmysel. Všetko je v nej rozumne a účelne zariadené. Každý živý organizmus je vybavený všetkým, čo potrebuje pre život. Každá jeho potreba nachádza naplnenie. Smäd hlási potrebu vody, hlad pokrmu. Podobne sa v človeku ozýva aj smäd po pravde. Ako sa sily živého stromu napínajú po kvete a plode a dosahujú ho, ako divá hus hľadá na jeseň nový domov a nachádza ho, tak aj úsilie ľudského ducha po poznaní a pravde života nemôže vyznieť naprázdno. Takáto myšlienka je nepredstaviteľná.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku